

[Støtter.]

lighed for at løse denne og mange andre økonomisk-politiske opgaver uden det forpligtende samarbejde, som De europæiske Fællesskaber indbyder til.

I sin omtale af det fortsatte nordiske samarbejde refererer ministeren til, at der parallelt med vor deltagelse i forberedelsen til EF-landenes kommende topmøde foregår nordiske bestræbelser på at opstille et samarbejdsprogram inden for industri- og regionalpolitikken samt miljøspørgsmål. Jeg ved, at der er mange andre opgaver, som også skal løses i regeringskontorerne, men jeg vil alligevel spørge, om ministeren vil presse på for at nå resultater på dette felt. Det vil være værdifuldt, tror jeg, at få et forslag frem inden folkeafstemningen og få det til behandling i Nordisk Råds økonomiske udvalg.

De nordiske regeringer har efterhånden opbygget et stort administrationsapparat, som de kan trække på i samarbejdet hinanden imellem, og jeg har tidligere gjort mig til talsmand for, at vi gennemfører en tilsvarende styrkelse af det nordiske parlamentarikersamarbejde. Når vi først kommer i EF, vil det fortsat være meget vigtigt og frugtbar, at vi løbende kan få lejlighed til at drøfte fælles problemer, og jeg håber derfor, at tanken om et styrket nordisk parlamentarisk samarbejde efterhånden kan vinde tilslutning i alle nordiske lande.

Som nævnt i indledningen drejer forhandlingen sig om udenrigsøkonomiministerens forslag om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber og om indenrigsministerens forslag om folkeafstemningen vedrørende dette skelsættende spørgsmål. Vi kan tiltræde principperne og indholdet i disse to forslag af de økonomiske og politiske grunde, som vi tidligere og igen i dag har gjort rede for. Vi har ingen anden markedspolitisk løsning at tilbyde den danske befolkning, når England har truffet beslutning om at indtræde i De europæiske Fællesskaber. Vi anbefaler derfor lovforslagene til folketings vedtagelse.

Nyboe Andersen: I modsætning til de to foregående ordførere vil jeg gerne knytte mine bemærkninger her i første omgang af debatten ret nær til selve de to lovforslag,

som vi har til første behandling, og da ganske særligt til forslaget om Danmarks tiltrædelse af EF.

Det er jo første gang, der bliver brug for at anvende den bestemmelse, der blev indsat i grundloven af 1953 i § 20 om betingelserne for at overlade beføjelser, der tilkommer rigets myndigheder, til mellemfolkelige organer. Det kan efter grundloven kun ske „i nærmere bestemt omfang“. Denne betingelse er opfyldt ved, at der i lovforslagets § 2 tales om „det omfang, der er fastsat i de i § 4 nævnte traktater m. v.“ Fællesskabernes institutioner har kun de beføjelser, som bestemmelserne i disse traktater tillægger dem. Skal der overdrages yderligere beføjelser til fælles institutioner, kræver det en ændring af traktaterne, og en sådan ændring skal ratificeres af hvert enkelt medlemsland i overensstemmelse med de forfatningsmæssige regler, der gælder herom; for Danmarks vedkommende altså med anvendelse af den samme fremgangsmåde, som vi nu tager i brug ved selve tiltrædelsen af EF.

Man har hævdet fra visse sider, at omfanget af beføjelser, der overlades til EF, i virkeligheden er ubestemt, fordi Danmark også har tilsluttet sig de resolutioner og erklæringer, der foreligger om en fremtidig udvidelse af det nu eksisterende samarbejde. Der er imidlertid her tale om politiske forpligtelser, ikke om juridiske. De nævnte erklæringer og resolutioner har ikke nogen retlig status i EF. De nye medlemslande er forpligtet til at deltage i samarbejdet også med henblik på at løse de opgaver, der er omtalt i disse erklæringer, men de har ikke forpligtet sig til at acceptere konkrete forslag eller tidsfrister i den henseende. Hvad sådanne forslag vil komme til at gå ud på, vil fremgå af det kommende samarbejde, og her har vi nøjagtig den samme ret som ethvert af de nuværende EF-lande til at søge vore interesser og synspunkter tilgodeset i de beslutninger, som vil blive truffet.

Det vigtigste og mest aktuelle eksempel herpå er vel udbygningen af det økonomiske og monetære samarbejde, som Ministerrådet i marts i fjor vedtog en resolution om. Danmark har efter venstres opfattelse en meget stærk interesse i en sådan udbygning. Jeg er i den henseende enig med udenrigsøkonomiministeren i de bemærkninger, han